ב"ה | גיליון **794**
ערב שבת קדש
פרשת **אמר** תשפ"ו

י-ם	18:43	19:55
ת"א	19:03	20:01
חיפה	19:04	20:02
ב"ש	19:02	20:00

אוצר הנפש

עלון שבועי בענייני תורת הנפש ותיקון המדות משיעורי **הרב יצחק גינזבורג** שליט"א

אוצר הפרשה

מצות "ונקדשתי בתוך בני ישראל"

וכידוע, המצוה היחידה שתשאר לעתיד לבוא, שתתקיים בדרך ממילא גם כאשר "מצות בטלות לעתיד לבא", היא מצות "ונקדשתי בתוך בני ישראל", שהיא המצוה היחידה שנאמרה בלשון נפעל, כלומר קיום בדרך ממילא, מתוך עצם 'הטבע היהודי', עצם נקודת היהדות, הירושה לנו מאברהם אבינו.

ובפרט, הוא פנימיות המכוון של מצות "ועשו לי מקדש [ושכנתי בתוכם]" וההכנה אליה – "ויקחו לי תרומה": "והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית הוי' בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים. והלכו עמים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר הוי' אל בית אלהי יעקב וירנו מדרכיו ונלכה באורחתיו כי מציון תצא תורה ודבר הוי' מירושלם". היינו תכלית קידוש ה' של עם ישראל הבונים בית מקדש לה' לשמו יתברך, שיהיה "ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים".

(אור לה' אדר פ"ו)

אוצר הסיפור

אהבה ואחוה בין הצדיקים

פעם אחת בקר רבי דוד מטאלנא (שיום ההילולא שלו חל ב-י' אייר), אצל הרבי מסדיגורא, בנו של הרה"ק מרוז'ין. היו איזה חילופי דברים ביניהם, ורבי דוד התבטא ש'אם היתה אהבה ואחוה אמתיות בין צדיקי הדור משיח כבר היה בא מזמן'.

היום אפשר להחליף את המלה צדיקים ברבנים, ובכלל מנהיגי העם – אם היתה אהבה ואחוה בין הרבנים, המנהיגים הרוחניים של עם ישראל, משיח היה בא מזמן. כאן אין הרבה מה לפרש. אנחנו יוצאים מפרשת קדושים, בה כתוב "ואהבת לרעך כמוך אני הוי'" שרבי עקיבא אומר "זה כלל גדול בתורה". יש "כמוך" ואדמו"ר הזקן מוסיף "כמוך ממש", ויש גם אפילו יותר מ"כמוך" – כמו "חסיד שורפן" (שמוכן להזיק לעצמו מתוך הדאגה לזולתו).

> 'אם היתה אהבה ואחוה אמתיות בין צדיקי הדור משיח כבר היה בא מזמן'

בכל אופן, כנראה עיקר הנסיון בקיום מצות אהבת ישראל – להגיע לאהבת ישראל צרופה – הוא אצל המנהיגים הרוחניים, הגדולים, הרבנים. יש הרבה יהודים מלמטה שמנסים לעודד את החיבור בין הרבנים, ועד עכשיו לא כל כך הצליחו בכך – אם היה מצליח משיח כבר היה פה. הפירוד מעכב את ביאת המשיח. לא די בכך שכל אחד יסבול אחד את השני – צריך "אמתע אהבה ואחוה" בין הצדיקים (כנראה שהיום הכי מסוגל לכך הוא ל"ג בעומר – **אהבה אחוה** בגימטריא **לג**).

(י' אייר תש"פ)

אוצר הרמז

רבי מאיר – "רוח אפינו משיח הוי'"

רבי מאיר, "שלא עמדו חבריו על סוף דעתו", משום שאצלו נתפסת גם מציאות שאצל חבריו עדיין איננה מוחשית. אצל רבי מאיר מציאות המשיח מוחשית גם טרם בואו, שהרי רבי **מאיר**, ראשי תיבות "**רוח אפינו משיח הוי'**", הוא התנא היחיד שהצהיר על עצמו (לפני פטירתו) שהוא משיח.

(ר"ח שבט פ"ד)

אוצר הפתגם

החכם מנצח (היינו נצחון והצלחה של הנצח, סוף התפשטות קו ימין מהחכמה).

(י' אלול פ"ה)

ידוע שסגולה למציאת אבדה היא לתת פרוטה לצדקה ולומר שזה לזכות רבי מאיר בעל הנס. שכחה היא גם סוג של איבוד. אם האדם שם לב שהוא שכח – בהשגחה פרטית – השכחה מביאה לתשובה (הוא מרגיש את ההשגחה הפרטית בשכחה ואז עצם השכחה גורמת לו יראת ה') וממילא לזכרון, מוצא את האבדה.

(ר"ח ניסן פ"ה)

יו"ל ע"י תלמידי הרב גינזבורג. להצטרפות לתפוצת שיעורי הרב:דוא"ל: itielgi@gmail.com וואטסאפ: 050-7951105

אוצר התבונה

קידוש ה' לעומת חילול ה'

והנה, ההפך מקידוש ה' הוא חילול ה' ר"ל – "ולא תחללו את שם קדשי", שהוא ההפך מ"'לי' לשמי". חילול השם הוא העברה החמורה ביותר בתורה, כידוע בענין שלשה-ארבעה חלוקי כפרה שהיה רבי ישמעאל דורש: "... אבל מי שיש חילול השם בידו אין לו כח בתשובה לתלות ולא ביום הכפורים לכפר ולא ביסורין למרק אלא כולן תולין ומיתה ממרקת". "טוב מאד" – "טוב מות". יש מי שמת על קידוש ה' ויש מי שמת על חילול השם (היינו לכפר עליו). אשרי המת על קידוש ה', שהיא מיתה שבולה חיים נצחיים ("טוב מאד" כפשוטו, מאד ללא גבול).

המת על קידוש ה' אין הכוונה שמסתלק מן העולם הזה, אלא שבכל רגע של חייו בעלמא דין הוא 'מת' וגם קם לתחיה. והוא כמו משה רבינו, שמת ונולד מחדש באותו יום (ז' אדר), וכמו דוד מלכא משיחא שהוא "בר נפלא" (הנופל-מת וקם לתחיה בכל רגע מחדש). והוא ענין "אדם כי ימות באהל" – "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית את עצמו עליה", כלומר, שלומד לשמה, לשם פרסום אלקותו יתברך בעולם, ובמסירות נפש (מסירות נפש של אברהם אבינו – שלא מחפש למות על קידוש ה', כרבי עקיבא, אלא מתמסר למילוי השליחות גם אם יצטרך למות בשל כך – כמבואר בדא"ח).

> המת על קידוש ה' אין הכוונה שמסתלק מן העולם הזה, אלא שבכל רגע של חייו בעלמא דין הוא 'מת' וגם קם לתחיה

והנה בבית המקדש תפקיד המנורה הוא להאיר את החוץ דוקא, "וכי לאורה הוא צריך כו'". וכידוע בענין חלונות המקדש, "חלוני שקפים אטמים", העשויים להאיר מבפנים החוצה ("חלוני", סוד תיקון החילול על ידי שמאירים את החוץ, את החולין, שיהיו "חולין על טהרת הקדש", וד"ל).

היות שענין המקדש הוא להיות מקור כח ישראל לקדש שם שמים בעולם, אם ח"ו ישראל לא מקדשים את השם, אלא להפך, מחללים אותו, אין טעם בבית המקדש. אזי נחרב המקדש ובסוף ישראל גולים מארצם, תוספת חילול השם על חילול השם (כמפורש שהגלות היא חילול השם). והנה, "מרובה מדה טובה" – ככל שהיהודים בארץ מקדשים שם שמים (מתוך המקדש הרוחני של "ושכנתי בתוכם" – "בתוך הלב של כל אחד ואחד מישראל") כך הם מעוררים את יהדות התפוצה לשוב ארצה, לצאת מהגלות ולעלות לציון ברנה, ומכאן להאיר באור גדול החוצה לכל עמי הארצות – "כי מציון [דוקא] תצא תורה ודבר הוי' מירושלים [מקום המקדש]".

(ה' אדר פ"ו)

אוצר קצר

ספירת הנצח – נצחיות-נצחון-מנצח

נצח לשון נצחיות הוא ה**נקודה** – נקודת הנצח שמעל הזמן לגמרי. נצח לשון נצחון הוא סוד ה**קו** – ההליכה לקראת היעד, בה יש מלחמות על ימין ועל שמאל וההתקדמות דורשת לנצח (ועד ל"דידן נצח" לגמרי). נצח לשון למנצח, ניצוח המאחד את כל הפרטים לכלל אחד ומפיק מן הכלל "רוב שירה וזמרה" בהרמוניה מושלמת, הוא בחינת **שטח**.

(ט' אייר פ"ה)

"שלי שלך ושלך שלך"

משנה בפרקי אבות (פ"ה מ"י): החסיד אומר "שלי שלך ושלך שלך". התכונה הזו, של ויתור מוחלט על כל אשר לך לטובת הזולת, נובעת מההרגשה העמוקה שכולנו באמת אחד ממש. וכמו שכתוב בתניא שלכל היהודים שורש הנשמה הוא אחד (היינו ה' יתברך, ה' אחד), ורק הגופים הם שמחולקים.

(י"א שבט פ"ה)

אוצר הרמז

"בין כך ובין כך אתם קרוים בנים"

יש מאות ואלפים מימרות של רבי מאיר בש"ס (סתם משנה היינו רבי מאיר), אבל אפשר לומר שהמימרא העיקרית שלו היא בענין הגדרת עם ישראל כבנים למקום: רבי יהודה אומר שבני ישראל נקראים בנים למקום רק כאשר הם נוהגים מנהג בנים (ואין הוא אומר כיצד הם נקראים כאשר אינם נוהגים מנהג בנים), ואילו רבי מאיר חולק עליו ואומר ש"בין כך ובין כך אתם קרוים בנים". ורמז פשוט ונאה בדברים: "**בין כך**" בגימטריא **בנים** (לפי זה, "בין כך ובין כך" היינו בנים כאלו, שנוהגים מנהג בנים, או בנים כאלו, שאינם נוהגים מנהג בנים). נראה כי מימרא זו אמר רבי מאיר בהשראת ברוריה אשתו, שדרשה לו "יתמו חטאים" ולא "חוטאים" ועוררה אותו להתייחס כאל בנים גם לרשעים שצערוהו.

עוד ווארט: על אף שהלכה היא ש"בין כך ובין כך אתם קרוים בנים", הרי עם ישראל מכונים גם עבדים – "כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם". יש מי שאומר שאפשר לדייק מהתוספת (המיותרת לכאורה) "עבדי הם" כי כך צריך להיות בעיניהם שלהם. כלומר, כל אדם צריך להתייחס אל עצמו, באופן סובייקטיבי, כעבד שאיננו במדרגת בן – "עבדי הם". והיא מדת השפלות בנפש, פנימיות ספירת המלכות (כמאמר דוד מלכא משיחא "והייתי שפל בעיני" – הלואי עבד). אמנם, אליבא דאמת – וכך צריך כל אחד להסתכל על הזולת, על כל יהודי, כל אשר בשם ישראל יכונה – "בין כך ובין כך אתם קרוים בנים". מכח המבט על עצמי כעבד ועל כל יהודי (שבפנימיות ובעצם כמובן כולל גם אותי, אך דווקא בהיותי קשור לכלל) כבן ניתן להחזיר את כולם להקרא בנים. **והרמז: אני עבד = 137 = כל יהודי בן!**

(י"ג איר ע"ב)

מהדורה עיצובי: דענה & אביחיל | 054-6580146